

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Rokycanská nemocnice, a. s., IČO: 26360900**
se sídlem Voldušská 750, Rokycany
zastoupená JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem
se sídlem Vlastina 602/23, Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1 – Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. MMR-82903/2023-26,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Řídící orgán Integrovaného regionálního operačního programu žalovaného (dále jen „poskytovatel dotace“) na základě závěrů kontroly Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „centrum“) informoval opatřením doručeným žalobkyni dne 13. 9. 2023 ve smyslu § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 31. 12. 2023, o nevyplacení části dotace ve výši 208 044,58 Kč v rámci projektu Modernizace vybavení Rokycanské nemocnice, a. s. (dále jen „opatření“), a to z důvodu porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Ministr žalovaného v záhlaví uvedeném rozhodnutím nevyhověl námitkám žalobkyně proti opatření, které jako plně oprávněné potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí ministra žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Poskytovatel dotace na základě výsledku administrativního ověření žádosti o platbu CZ.06.6.127/0.0/0.0/21_121/0016395/2023/001/POST (dále jen „žádost o platbu“) identifikoval celkem ve čtyřech případech porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, které vzniklo při zadávání veřejné zakázky s pořadovým číslem VZ 0002 nazvané „*Systém pro zabezpečení komunikační infrastruktury – ochrana komunikace klinických přístrojů*“ a veřejné zakázky s pořadovým číslem VZ 0015 nazvané „*Výpočetní technika – Uživatelské počítačové sestavy*“. Jmenované veřejné zakázky nezadávala žalobkyně sama, ale společně s dalšími zadavateli, jimiž byly společnosti Klatovská nemocnice, a. s. jakožto hlavní zadavatel, Stodská nemocnice, a. s. a Domažlická nemocnice, a. s. Vytýkaná porušení pak měla spočívat v tom, že žalobkyně neodeslala změnu zadávacích podmínek prostřednictvím formuláře F14 v souladu s § 212 zákona o zadávání veřejných zakázek (zjištění VZ 0002, A.1.), nestanovila lhůtu pro podání nabídek v délce alespoň 35 celých dnů (zjištění VZ 0002, A.2.), požadovala, aby dodavatel disponoval nejvyšší partnerskou certifikací výrobce pro nabízenou produktovou skupinu Hardware, přestože takový certifikát nelze podřadit pod žádný z dokladů, které zadavatel může požadovat k prokázání splnění kritérií technické (či jiné) kvalifikace (zjištění VZ 0015, A.1.) a provedla změnu zadávací dokumentace spočívající v prodloužení lhůty pro dodání předmětu zakázky z 30 na 60 dnů od uzavření smlouvy, aniž by prodloužila lhůtu pro podání nabídek takovým způsobem, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku (zjištění VZ 0015, A.2.). Ministr žalovaného po posouzení předložených podkladů dospěl k závěru, že poskytovatel dotace prostřednictvím centra řádně zjistil skutkový stav a věc správně posoudil, proto považuje opatření za oprávněné.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

3. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že závěry formulované ministrem žalovaného a žalovaným kopírují definici přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, kdy je však otázkou, zda nezveřejnění opravného formuláře F14 ve Věstníku veřejných zakázek a v Úředním věstníku Evropské unie je přestupkem. Správními orgány vytýkané jednání se totiž nenachází ve výčtu obsaženém v § 269 zákona o zadávání veřejných zakázek, který řeší přestupek v souvislosti s uveřejňováním. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že zákon o zadávání veřejných zakázek nijak nerozlišuje mezi charakterem jednání, které způsobilo porušení zákona, a v této souvislosti poukazuje na významnou novelizaci § 270 zákona o zadávání veřejných zakázek provedenou zákonem

č. 166/2023 Sb., dle níž byla vypuštěna vyvratitelná domněnka společenské škodlivosti zadavatele jinak naplňující formální znaky přestupku a zároveň se u fyzických osob bude zkoumat zavinění. Žalobkyně je dále přesvědčena, že i kdyby bylo její jednání v obecné rovině sankcionovatelné, její postup nemohl mít vliv na okruh potenciálních dodavatelů a na výběr dodavatele. Zároveň žalobkyně poukazuje na to, že veškeré relevantní úkony během zadávacího řízení se dějí na profilu zadavatele, které přitom není povinen promítnout ve Věstníku veřejných zakázek a v Úředním věstníku Evropské unie. Profil zadavatele je pro účast dodavatelů jediný relevantní zdroj, proto měl-li by dodavatel o veřejnou zakázku skutečný zájem, je v jeho vlastním zájmu profil aktivně sledovat. Současně žalobkyně odmítla potenciální dopad na účast zahraničních dodavatelů, který je s ohledem na specifický předmět plnění nereálný. Žalobkyně má za to, že neuplatnil-li proti jejímu postupu nikdo z dodavatelů námitky, svědčí to naopak o tom, že její postup účast dodavatelů v zadávacím řízení neovlivnil.

4. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně nesouhlasí s právním názorem ministra žalovaného, že byla povinna stanovit lhůtu pro podání nabídek v délce minimálně 35 dnů. Dle žalobkyně se § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek v případě nyní posuzované věci neuplatil, neboť žalobkyně nepostupovala dle § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tvrzení ministra žalovaného, že žalobkyně podmínila poskytnutí části zadávací dokumentace obsahující technické informace s citlivými daty podpisem NDA je tedy mylné. Zároveň žalobkyně odmítá časovou náročnost na straně dodavatelů, neboť sepsání a odeslání žádosti o poskytnutí nezveřejněné části zadávací dokumentace trvá v řádech minut, přičemž za případné pozdní odeslání takové žádosti nemůže odpovídat žalobkyně.
5. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně trvá na tom, že neporušila § 73 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek v souvislosti se stanovením kvalifikačního požadavku na partnerskou certifikaci výrobce, když předmětná podmínka technické kvalifikace vychází z výčtu uvedeném v § 79 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle žalobkyně není v souvislosti s § 80 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek vyloučeno a ze samotného zákona o zadávání veřejných zakázek nevyplývá, že by zadavatel nemohl analogicky požadovat předložení i jiného nikoliv nutně veřejnoprávního certifikátu, který by rovněž prokazoval opatření dodavatele k zajištění kvality. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s odkazem ministra žalovaného na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 2. 2021, č. j. ÚOHS-05233/2021/500/Alv, neboť ten se v tam posuzovaném případě omezil pouze na formální podřazení kvalifikačního požadavku pod § 79 odst. 2 písm. c) a d) zákona o zadávání veřejných zakázek a ostatními kritérii technické kvalifikace uvedenými v § 79 odst. 2 tohoto zákona se vůbec nezabýval. Žalobkyně dále odmítá argumentaci žalovaného, že požadavek nejvyšší partnerské certifikace výrobce se nevztahuje ke schopnosti dodavatelů plnit veřejnou zakázku. Žalobkyně považuje tento argument za irelevantní, když partnerská certifikace umožňuje jinou kvalitu plnění dodavatele z důvodu lepšího přístupu ke službám poskytovaným samotným výrobcem.
6. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítá formalistický postup žalovaného a poukazuje na to, že v návaznosti na prodloužení lhůty z 30 dnů na 60 ve Vysvětlení zadávací dokumentace č. 2 prodloužila i lhůtu pro podání nabídek, a to více než o počet dnů, který zákon o zadávání veřejných zakázek stanovuje jako minimální lhůtu pro podání nabídek pro příslušný druh zadávacího řízení. Lhůta byla fakticky prodloužena o 31 dní, ačkoliv původní lhůta pro podání nabídek činila 34 dní. Dle žalobkyně se jedná o rozdíl několika dnů, což nemělo vliv na okruh potenciálních dodavatelů. Žalobkyně je přesvědčena, že její postup

nemohl zkrátit na právech jakéhokoliv potenciálního dodavatele, přičemž nikdo z dodavatelů proti postupu žalobkyně nevznnesl námitky.

7. V páté žalobní námitce žalobkyně brojí proti uložené výši finanční opravy, neboť společenská škodlivost stejně jako dopad na hospodářskou soutěž jsou v nyní posuzované věci téměř nulové. Žalobkyně má za to, že žalovaný neměl ukládat finanční opravu vůbec, případně pouze v symbolické výši, tedy maximálně v jednotkách tisíců korun. Žalobkyně poukázala na rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže s tím, že ve skutkově podobném rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, č. j. ÚOHS-S0075/2019/VZ-05778/2019/533/AMe, byla sankce uložena ve výši pouhých desítek tisíc korun, proto by měly správní orgány postupovat v souladu se zásadou legitimního očekávání. Žalobkyně je přesvědčena, že stanovené dotační podmínky jsou v tomto ohledu neproporcionální a nepřiměřené a není třeba se jimi tedy řídit. Za neopodstatněný pak žalobkyně v této souvislosti považuje odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74.
8. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě nejprve ve stručnosti shrnul okolnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí a v podrobnostech odkázal na jeho odůvodnění. Nad rámec toho se pak ve stručnosti vyjádřil k jednotlivým identifikovaným pochybením ve vztahu k argumentaci obsažené v žalobě. K námitce vztahující se k povinnosti uveřejnit opravný formulář F14 žalovaný uvedl, že pro konstatování tohoto pochybení a následné uložení finanční sankce podle přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce je forma zavinění irelevantní. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Afs 437/2019-46, považuje žalovaný za lichou argumentaci žalobkyně srovnávající postup založený na sazebníku finančních oprav s úpravou přestupků podle zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť krácení dotace není správním trestáním. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že identifikovaná porušení zákona o zadávání veřejných zakázek nemohla mít ani vliv na okruh potenciálních zadavatelů. Věstník veřejných zakázek a Úřední věstník Evropské unie totiž mohou být zdrojem informací pro potenciální dodavatele, kteří na údaje v nich obsažené mohou spoléhat, aniž by kontrolovali profil zadavatele. Potenciální vliv na okruh dodavatelů byl proto jednoznačně dán, jelikož potenciální dodavatelé sledující Věstník veřejných zakázek a Úřední věstník Evropské unie měli za to, že již nemohou podat nabídku do zadávacího řízení, ačkoli žalobkyně nabídky stále přijímala. S odkazem na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 10. 2016, č. j. S0644/2016/VZ-42947/2016/511/Kli, pak žalovaný dodal, že pro konstatování pochybení žalobkyně a pro uložení finanční opravy postačuje jen hypotetická možnost ovlivnění hospodářské soutěže, či jiný potenciální vliv na hospodářskou soutěž. Na posouzení věci nemá vliv ani neuplatnění námitek ze strany potenciálních účastníků, neboť ti nemají povinnost je podat. Z podstaty věci tak tato skutečnost nemůže sloužit jako ukazatel zákonnosti postupu zadavatele. Žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009-109, s tím, že zadávací řízení je vysoce formalizovaný proces a takový musí být, aby mohl sloužit svému smyslu a účelu, kterým je zajištění efektivního a transparentního vynakládání prostředků.
9. K námitce vztahující se k povinnosti stanovit lhůtu pro podání nabídek v délce minimálně 35 dnů žalovaný uvedl, že žalobkyně podmínila poskytnutí části zadávací dokumentace podpisem tzv. *non-disclosure agreement*, přičemž zadávací dokumentace s touto podmínkou byla předložena k administrativnímu ověření v rámci tzv. I. fáze - tj. administrativnímu ověření poskytovatele dotace před vyhlášením veřejné zakázky. V rámci podkladů k

administrativnímu ověření II. fáze, tj. průběhu zadávacího řízení před uzavřením smlouvy, žalobkyně předložila verzi zadávací dokumentace již bez této podmínky, která byla zveřejněna na profilu zadavatele. Podle žalovaného však tato skutečnost na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí nic nemění, neboť vydání části dokumentace s citlivými údaji bylo stále podmíněno žádostí dodavatele a lhůta proto nebyla stanovena v souladu s § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle žalovaného pak není rozhodující délka zkrácení lhůty a ani to, zda k ovlivnění výběru nejvýhodnější nabídky skutečně došlo. I rozdíl několika dnů totiž může být pro potenciálního dodavatele rozhodující pro posouzení, zda budou podávat nabídku, resp. zda ji budou schopni v daném čase vůbec připravit.

10. Ohledně námítky týkající se technické kvalifikace žalovaný uvedl, že požadavek na partnerskou certifikaci sice nelze podřadit pod žádný kvalifikační předpoklad uvedený v § 79 zákona o zadávání veřejných zakázek, jedná se však stále o požadavek mající kvalifikační povahu. Žalovaný považuje uvedený požadavek za nepřiměřený, který nijak nezaručuje kvalitu plnění zakázky. Jedná se o požadavek udělovaný fakticky na bázi výše obratu a pouze cílí k tomu, aby se mohly přihlásit největší společnosti na trhu, a to bez jakékoliv vazby na reálnou schopnost plnit veřejnou zakázku. Žalovaná nadále trvá na aplikovatelnosti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 2. 2021, č. j. ÚOHS-05233/2021/500/Alv, neboť se zabývalo obdobným skutkovým stavem a argumentace žalobkyně je v tomto ohledu nepřesvědčivá. Za irelevantní považuje žalovaný rovněž tvrzené zjištění žalobkyně, že měla mít ověřený vysoký počet dodavatelů splňující tento kvalifikační požadavek. I v takovém případě totiž platí, že nestanovila-li by žalobkyně tento nezákonný požadavek, okruh potenciálních dodavatelů mohl být širší.
11. K námitce vztahující se k porušení povinnosti prodloužit lhůtu pro podání nabídek žalovaný uvedl, že změna termínu plnění, k níž zadavatel přistoupil dne 29. 4. 2022, nepochybně rozšiřovala okruh možných účastníků zadávacího řízení podle § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek. Svědčí o tom ostatně i to, že žalobkyně byla na tuto skutečnost opakovaně tázána. Žalobkyně proto byla povinna prodloužit lhůtu pro podání nabídek tak, aby činila nejméně svoji původní délku, tedy v tomto případě 34 dní. Za spekulativní žalovaný považuje tvrzení žalobkyně, že neprodloužila-li by lhůtu pro plnění předmětu veřejné zakázky, bylo by paradoxně vše v pořádku, neboť tím žalobkyně nemůže ospravedlnit porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. K dílčí námitce žalobkyně, že i prodloužená lhůta byla v souladu s § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, žalovaný uvedl, že lhůty stanovené zákonem jsou v tomto případě lhůty minimální. Je věcí zadavatele, aby si sám stanovil přiměřenou lhůtu pro podání nabídek, přičemž stanoví-li lhůtu delší než minimální, má povinnost ji s ohledem na zásadu rovného zacházení respektovat. V neposlední řadě žalovaný uvedl, že i rozdíl několika dní může být pro potenciálního dodavatele rozhodující pro posouzení, zda bude nabídku podávat.
12. Ve vztahu k výši uložené finanční opravy a její přiměřenosti odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a připomněl, že k uložení finančních oprav došlo v souladu se sazebníkem finančních oprav pro dané porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, jež byly dále kasačním soudem potvrzeny v rozsudcích ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-40, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 Afs 135/2022-30, s tím, že již samotné sazby uvedené v sazebníku finančních oprav jsou v souladu s principem proporcionality.

13. V replice k vyjádření žalovaného **žalobkyně** setrvala na své žalobní argumentaci a nad rámec doplnila, že nerozporuje rozdílnost povahy správního trestání a krácení dotace, ale poukazuje na to, že žalovaným definované porušení rozpočtové kázně přebírá definici přestupku ze zákona o zadávání veřejných zakázek. Převzal-li žalovaný skutkovou podstatu přestupku, měl ji podrobit stejným interpretačním zásadám, jako přestupek sám. Žalobkyně dále vyjádřila nesouhlas s tím, že určité jednání mohlo ovlivnit výběr dodavatele. Dle žalobkyně musí mít potencialita reálný základ, přičemž ze všech skutkových okolností případu vyplývá, že co se týče ovlivnění výběru dodavatele tomu tak být nemohlo.
14. Ohledně aplikace § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek žalobkyně doplnila, že dodavatel žádná opatření k ochraně důvěrné povahy informací nepřijal, proto se nejednalo o postup dle § 96 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek vyžadující prodloužení lhůty pro podání nabídek.
15. Co se týče kvalifikačního požadavku partnerské certifikace, žalobkyně zdůraznila, že partnerská certifikace samozřejmě umožňuje jinou kvalitu plnění dodavatele z důvodu lepšího přístupu ke službám poskytovaným samotným výrobcem. Důvody udělení certifikace jsou pak z hlediska žalobkyně irelevantní, neboť zásadní je jejich faktický dopad a dopad na kvalitu plnění dodavatele.
16. V duplice k replice žalobkyně **žalovaný** zdůraznil, že v případě žalobkyně nešlo o porušení rozpočtové kázně, ale o porušení podmínek dotace, které má za následek nevyplacení části dotace. Dále žalovaný doplnil, že se v nyní posuzované věci jednalo o nadlimitní veřejnou zakázku, která spadá do působnosti zadávacích směrnic Evropské unie a je zveřejňována v Úředním věstníku Evropské unie. Není proto na žalobkyni, aby si sama stanovila, zda je zakázka atraktivní pro dodavatele ze zemí EU nebo není. Ve vztahu k porušení zásady proporcionality žalovaný uvedl, že alternativní výše korekcí není reálná, neboť v sazebníku finančních oprav je výše korekcí za jednotlivá pochybení jasně stanovena a nelze se od ní odchýlovat. Za všechna pochybení v obou zakázkách byla uložena korekce 5 %, tj. nejnižší možná korekce. Uložené korekce se přitom nesčítají, tedy bez ohledu na počet pochybení je korekce stále ve výši 5 %. Se sazebníkem finančních oprav byla žalobkyně seznámena předem v rámci podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace.

III. Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministra žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
18. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyně sice k důkazu navrhla obsah zadávací dokumentace dostupný na profilu zadavatele, nicméně ten soud k důkazu neprovedl, neboť k posouzení věci postačí dokumenty obsažené ve správním spise. Obsahem správního spisu přitom zadávací dokumentace je.

19. Městský soud předesílá, že totožnými otázkami ve vztahu k ostatním zadavatelům vystupujícím v týchž zadávacích řízeních jako v nyní posuzované věci se již nedávno zabýval osmý senát městského soudu, a to v rozsudcích ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 A 14/2024-59, a č. j. 8 A 20/2024-57. Právě rozhodující senát se se závěry obsaženými ve shora citovaných rozhodnutích ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich jakkoliv odchylovat. V dalším posouzení z nich proto bude vycházet.
20. V prvé žalobní námitce žalobkyně v souvislosti s neodesláním formuláře F14 namítala, že o změnách zadávací dokumentace byli potenciální dodavatelé vyrozuměni na profilu zadavatele, který je podle žalobkyně pro účast dodavatelů v samotném průběhu zadávacího řízení reálně jediným relevantním zdrojem. Současně žalobkyně vyslovila pochybnost, zda neodeslání opravného formuláře je přestupkem, když zákonodárce zadavatele za takové jednání v § 269 zákona o zadávání veřejných zakázek nesankcionuje. Z uvedeného důvodu nemůže takové jednání sankcionovat ani jiný orgán veřejné moci.
21. Podle § 99 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek *zadávací podmínky obsažené v zadávací dokumentaci může zadavatel změnit nebo doplnit před uplynutím lhůty pro podání žádosti o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. Změna nebo doplnění zadávací dokumentace musí být uveřejněna nebo oznámena dodavatelům stejným způsobem jako zadávací podmínka, která byla změněna nebo doplněna.*
22. Podle § 212 odst. 1 věty první zákona o zadávání veřejných zakázek *zadavatel je povinen k odeslání uveřejnění podle tohoto zákona použít formuláře podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo formuláře podle prováděcího právního předpisu.* Podle odst. 4 téhož ustanovení pak *v případě změny informací uvedených ve formuláři je zadavatel povinen odeslat opravný formulář, přičemž podle odst. 8 citovaného ustanovení ve Věstníku veřejných zakázek nesmí být uveřejněny jakékoliv údaje odlišné od údajů, které jsou obsaženy ve formulářích odeslaných k uveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie, nebo uveřejněných na profilu zadavatele. Informace o zahájení zadávacího řízení nesmí být uveřejněna na profilu zadavatele před uveřejněním formuláře.*
23. Podle § 212 odst. 3 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek *formulář zadavatel odešle elektronicky do Věstníku veřejných zakázek a do Úředního věstníku Evropské unie, jde-li o nadlimitní veřejnou zakázku; odeslání do Úředního věstníku Evropské unie může zadavatel učinit prostřednictvím provozovatele Věstníku veřejných zakázek.*
24. V nyní posuzované věci není mezi stranami sporné, že žalobkyně nezveřejnila opravný formulář F14 ve Věstníku veřejných zakázek a v Úředním věstníku Evropské unie. Za sporné považují strany to, zda tento její postup mohl mít vliv na okruh potenciálních dodavatelů a rovněž výběr dodavatele. K tomu městský soud uvádí, že zadávání veřejných zakázek je dle § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek ovládáno zásadou transparentnosti. K naplnění této zásady pak dochází zejména tím, že je oznámení o zahájení zadávacího řízení zveřejněno odpovídajícím zveřejněním ve smyslu § 212 zákona o zadávání veřejných zakázek umožňujícím otevřenou hospodářskou soutěž a splněním dalších oznamovacích povinností ze strany zadavatele (Jelínek, K., Dědek, V., Šlesinger, J., Staňo, R. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO134_p12016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Současně je nutné si uvědomit, že zadávací řízení je vysoce formalizovaným procesem s tím, že v jeho rámci musí zadavatelé plnit zákonem stanovené podmínky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 As 380/2018-31).

25. V souvislosti s výše uvedeným městský soud uzavírá, že žalobkyně nezveřejněním formuláře F14 v oficiálních věstnících, jímž by informovala o prodloužení lhůty pro podání nabídek, postupovala v rozporu s § 212 zákona o zadávání veřejných zakázek, což bylo způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnějšího dodavatele. Lhůta pro podání nabídek byla stanovena do 14. 10. 2021 do 10:00 hodin. Změnu v podobě prodloužení lhůty pro podání nabídek do 15. 11. 2021 do 10:00 hodin pak žalobkyně učinila až dne 12. 10. 2021, tedy pouhé dva dny před koncem uplynutí původní lhůty. Lze tedy nepochybně předpokládat, že by byl potenciální uchazeč více motivován k podání nabídky za situace, měl-li by vědomost o tom, že má na tvorbu nabídky ještě jeden měsíc navíc. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že tuto změnu učinila žalobkyně velmi krátkou dobu před uplynutím lhůty původní, proto se nelze ztotožnit ani s námitkou žalobkyně, že má-li dodavatel o veřejnou zakázku skutečný zájem, je v jeho vlastním zájmu profil zadavatele aktivně sledovat. Nelze totiž po potenciálním zájemci spravedlivě požadovat, aby profil zadavatele sledoval každý den s tím, zda nedojde ke změně lhůty pro podání nabídky, zejména pak v samém závěru konce této lhůty. Nelze rovněž vyloučit, že by prodloužení lhůty o celý jeden měsíc mohlo mít vliv na rozhodovací proces potenciálního dodavatele, který by se v důsledku takto významného prodloužení lhůty nakonec rozhodl o veřejnou zakázku ucházet. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-36, v němž uvedl, že *„lhůta, ve které má dodavatel nabídku podat, je přitom pro něj zásadní – ať už začal nabídku chystat před změnou, nebo se pro účast v zadávacím řízení rozhodne právě až na základě změněné dokumentace. Dodavatel potřebuje znát lhůtu současně s podmínkami, za nichž se má o zakázku ucházet, aby mohl ověřit své kapacity a vyhodnotit, zda zvládne připravit nabídku včas. Není-li prodloužení lhůty zveřejněno současně se změnou dokumentace, může se stát, že dodavatel, který by měl za nových podmínek o zakázku jinak zájem, se přesto rozhodne zadávacího řízení neúčastnit, protože není schopen nabídku zpracovat v původní lhůtě. Neprodloužení lhůty však může dopadnout i na dodavatele, který měl o zakázku zájem za původních podmínek. Pokud začal připravovat podklady podle původní dokumentace, po její změně může na nabídku rezignovat, protože usoudí, že stále platí původní lhůta, v níž by už nestihl své podklady přizpůsobit novým požadavkům zadavatele.“*
26. Namítá-li dále žalobkyně, že účast zahraničních dodavatelů nebyla s ohledem na specifický předmět plnění reálná a čeští dodavatelé jsou pak zcela navyklí sledovat profil zadavatelů, k tomu městský soud uvádí, že takové skutečnosti nelze předjímat. Žalobkyní předestřené hypotetické úvahy se zcela míjí s podstatou vytýkaného nedostatku, neboť zákonnou povinností zadavatele bylo v případě změny informací uvedených ve formuláři odeslat opravný formulář, a to způsobem uvedeným v § 212 odst. 3 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. To žalobkyně neučinila. Ve vztahu k zahraničním potenciálním dodavatelům se pak žalobkyně omezila na pouhé povšechné tvrzení o tom, že dopad na účast zahraničních dodavatelů nepřichází v úvahu, aniž by však tuto svou argumentaci dále rozvinula a uvedla konkrétní okolnosti, z nichž tento svůj závěr dovozuje. Stejně tak žalobkyně nenavrhla provedení jakéhokoli důkazního prostředku, jímž by svá tvrzení prokázala. Městský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně není příslušná k hodnocení toho, zda je zakázka pro dodavatele ze zemí EU atraktivní nebo ne, a v případě, že usoudí, že atraktivní není, může na zveřejňování změn v Úředním věstníku Evropské unie sama ze své vůle rezignovat, přestože je jí tato povinnost uložena zákonem. Takový přístup by zcela popíral smysl a účel existence Úředního věstníku Evropské unie. V této souvislosti městský soud připomíná závěry Soudního dvora Evropské unie, který vyložil, že zásada transparentnosti spočívá v zárukách poskytovaných všem potenciálním

uchazečům o veřejnou zakázku stran odpovídajícího stupně publicity umožňujícího otevření zadávacího řízení konkurenci, stejně jako stran kontroly nestrannosti průběhu zadávacího řízení (viz rozsudky ze dne 7. 12. 2000, C-324/98, *Telaustria Verlags GmbH a Telefonadress GmbH proti Telekom Austria AG*, bod 62, nebo ze dne 13. 11. 2008, C-324/07, *Coditel Brabant SA proti Commune d'Uccle a Région de Bruxelles-Capitale*, bod 25).

27. Za nepřiléhavou považuje městský soud argumentaci žalobkyně, která na věc pohlíží optikou odpovědnosti za přestupek. Městský soud předně připomíná, že krácení dotace z důvodu porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek není sankcí, která by vyplývala z odpovědnosti žalobkyně jako zadavatele za přestupek podle zákona o zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti pak městský soud poukazuje rovněž na to, že „*nevyplacení dotace či odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí trestní povahy, proto se stěžovatelka nemůže dovolávat principů správního trestání*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Afs 437/2019-46). Správní orgány se proto nemusely zabývat otázkou zavinění nebo společenskou škodlivostí vytýkaného jednání žalobkyně.
28. Poukazuje-li žalobkyně na skutečnost, že se proti jejímu postupu nikdo z dodavatelů nebránil podáním námitek, k tomu městský soud v souladu s žalovaným uvádí, že neuplatnění námitek nemůže sloužit jako ukazatel zákonnosti postupu žalobkyně. Uplatnění či neuplatnění námitek je totiž na uvážení každého z uchazečů o veřejnou zakázku, přičemž se jedná o jejich právo, nikoliv povinnost případné námitky podat.
29. Námitky žalobkyně vztahující se k první žalobní námitce jsou s ohledem na výše uvedené nedůvodné.
30. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že nebyla povinna stanovit lhůtu v délce minimálně 35 dnů, když nepostupovala podle § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek a za takové situace se § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek neuplatní. Spornou otázkou je tedy obsah a smysl podmínky podle čl. 2.3 zadávací dokumentace, která stanoví, že „*další technické Informace nejsou vzhledem k citlivosti dat součástí zadávací dokumentace, budou poskytnuty účastníkům zadávacího řízení na vyžádání. Dodavatel na adrese <https://ezak.cnpk.cz/vz00008601> zašle zadavateli žádost o poskytnutí zbylé dokumentace. Zadavatel obratem poskytne dodavateli výše uvedenou dokumentaci*“. Žalobkyně tvrdí, že nepožadovala, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací ve smyslu § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalovaný proti tomu uzavřel, že žalobkyně fakticky postupovala podle § 96 odst. 2 ve spojení s § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek a byla proto povinna prodloužit lhůtu pro podání nabídek alespoň o pět dnů.
31. Podle § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek *zadavatel může požadovat, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací, které zadavatel poskytuje nebo zpřístupňuje v průběhu zadávacího řízení.*
32. Podle § 96 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *pokud některou část zadávací dokumentace nelze zpřístupnit podle odstavce 1 z důvodů vymezených v § 211 odst. 5 písm. a), b) nebo d) nebo v případě postupu podle § 36 odst. 8, může zadavatel příslušnou část zadávací dokumentace poskytnout jiným vhodným způsobem. V takovém případě zadavatel odešle, předá nebo jinak zpřístupní příslušnou část zadávací dokumentace nejpozději do 3 pracovních dnů od doručení žádosti dodavatele o její poskytnutí. Poskytnutí příslušné části zadávací dokumentace může být podmíněno pouze úhradou nákladů podle odstavce 4 nebo v případě postupu podle § 36 odst. 8 přijetím přiměřených opatření k ochraně důvěrné povahy informací.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

33. Podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek *zadavatel stanoví lhůtu pro podání nabídek v otevřeném řízení na nejméně 30 dnů od zahájení zadávacího řízení. Lhůta pro podání nabídek musí být prodloužena o 5 dnů, jestliže zadavatel postupuje podle § 96 odst. 2; to neplatí v případech podle odstavce 2 písm. b).*
34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že v článku 2.3 zveřejněné zadávací dokumentace již žalobkyně netrvala na podpisu *non-disclosure agreement* před zpřístupněním kompletní zadávací dokumentace oproti prvotní dokumentaci předložené před vyhlášením veřejné zakázky. V citovaném článku rovněž není vyjádřen požadavek žalobkyně na to, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací, které zadavatel poskytuje, tedy zejména na to, aby informace poskytnuté žalobkyní nesdílel s nikým třetím. Přesto je městský soud toho názoru, že žalobkyně byla povinna postupovat podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť smyslem a účelem prodloužení lhůty dle citovaného ustanovení je nepochybně snaha o kompenzaci určitého zpoždění způsobeného nutností vyčkat na zaslání kompletní zadávací dokumentace, čímž zákonodárce zohlednil větší časovou náročnost celého procesu oproti prostému stažení zadávací dokumentace z profilu zadavatele. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že až teprve poskytnutím dokumentů po jejich vyžádání má potenciální dodavatel možnost se s těmito dokumenty seznámit a na základě nich následně připravit nabídku. K tomu je však nutné poskytnout mu dostatečný časový prostor. K obdobným závěrům ohledně aplikace § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek pak dospěla i komentářová literatura, která rovněž zastává názor, že není-li některá část zadávací dokumentace uveřejněna na profilu zadavatele, má tento povinnost lhůtu pro podání nabídek prodloužit o 5 dnů (Jelínek, K., Dědek, V., Šlesinger, J., Staňo, R. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO134_p12016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Stanovila-li tedy žalobkyně, že kompletní zadávací dokumentaci zašle potenciálním dodavatelům až na základě jejich žádosti, byla povinna postupovat v souladu s § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.
35. Jakkoliv platí, že žalobkyně nepodmínila vydání některých technických informací přijetím konkrétních opatření k ochraně důvěrné povahy těchto informací, je zřejmé, že smyslem článku 2.3 zveřejněné zadávací dokumentace je právě ochrana důvěrné povahy těchto informací. Jiný smysl a účel tohoto článku se totiž nenabízí a ani žalobkyně jej v podané žalobě neposkytla. Právě ta skutečnost, že některé informace nebyly zveřejněny v zadávací dokumentaci a byly zpřístupněny potenciálnímu dodavateli až na jeho žádost, lze v širším smyslu považovat za ono *přiměřené opatření k ochraně důvěrné povahy informací*, které zadavatel poskytuje nebo zpřístupňuje v průběhu zadávacího řízení.
36. Vzhledem k výše uvedenému považuje soud za podstatné to, že potenciální dodavatel neměl ihned po zveřejnění zadání této zakázky k dispozici všechny relevantní informace potřebné k tomu, aby se rozhodl, zda se bude o tuto zakázku ucházet. Určité podstatné informace žalobkyně vzhledem k jejich citlivosti v zadávací dokumentaci neuvedla a potenciální dodavatel si je proto nejprve musel vyžádat. Bez ohledu na to, jaká forma komunikace byla mezi žalobkyní a potenciálními dodavateli používána, mohl tento administrativní úkon způsobit zpoždění v dostupnosti relevantních informací, čímž byly naplněny předpoklady k tomu, aby lhůta pro podání nabídek byla prodloužena tak, jak předpokládá § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Současně nenastala v nyní posuzované věci žádná naléhavá okolnost [§ 57 odst. 2 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek] a žalobkyně ji ani netvrdí, která by žalobkyni prodloužení lhůty znemožnila. Z uvedeného

důvodu má soud za to, že žalobkyně byla povinna prodloužit lhůtu ve smyslu citovaného ustanovení a žalovaný nepochybil, přistoupil-li v důsledku toho k finanční opravě.

37. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá, že neporušila § 73 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek v souvislosti se stanovením kvalifikačního požadavku na partnerskou certifikaci výrobce. Dle žalobkyně umožňuje partnerská certifikace jinou kvalitu plnění dodavatele z důvodu lepšího přístupu ke službám poskytovaným samotným výrobcem, přičemž není zákonem vyloučeno, že by zadavatel nemohl analogicky požadovat předložení i jiného než veřejnoprávního certifikátu.
38. Podle § 73 odst. 3 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek *v nadlimitním režimu může zadavatel požadovat prokázání technické kvalifikace podle § 79. Podle odst. 4 téhož ustanovení v nadlimitním režimu není zadavatel oprávněn požadovat prokázání jiné kvalifikace, než která je uvedena v odstavcích 1 až 3; tím není dotčen § 48 odst. 5 až 7.*
39. Podle § 79 odst. 2 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek *k prokázání kritérií technické kvalifikace zadavatel může požadovat popis technického vybavení, popis opatření dodavatele k zajištění kvality nebo popis zařízení pro výzkum.*
40. Podle § 79 odst. 2 písm. f) zákona o zadávání veřejných zakázek *k prokázání kritérií technické kvalifikace zadavatel může požadovat přehled o řízení dodavatelského řetězce a systémy sledování dodavatelského řetězce, které dodavatel bude moci uplatnit při plnění veřejné zakázky.*
41. Městský soud při posouzení této námítky přisvědčil závěru ministra žalovaného uvedenému na straně 13 a 14 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný s odkazem na § 79 zákona o zadávání veřejných zakázek vyložil, že požadavek na partnerskou certifikaci výrobce nelze podřadit pod žádný kvalifikační předpoklad uvedený v zákoně o zadávání veřejných zakázek. Nesporně však jde o požadavek, který má kvalifikační povahu, jehož cílem by mělo být ověřit schopnost účastníků realizovat veřejnou zakázku. Jako takový proto musel být požadavek žalobkyně v nyní posuzované věci posuzován, přičemž správní orgány dospěly k závěru, že se jedná o nedovolený požadavek na kvalifikaci. K obdobnému závěru pak dospěl rovněž Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2021, č. j. ÚOHS-05233/2021/500/Alv, jež se týkalo skutkově obdobné věci. Obsah tohoto rozhodnutí není mezi účastníky sporný, sporná je toliko otázka, zda právní posouzení v něm uvedené dopadá na žalobkyni. Dané rozhodnutí je rovněž veřejně dostupné na internetových stránkách Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže¹. V něm obviněný z přestupku argumentoval, že partnerství se společností Cisco minimálně na úrovni Premier Partner a partnerství se společností DEL EMC minimálně na úrovni Gold zajišťuje, že mu bude dodáno zboží požadované kvality včetně veškeré potřebné podpory a znalostí na nejvyšší dostupné odborné úrovni nezbytných k řádnému užívání předmětu plnění a včetně veškerých nezbytných souvisejících softwarových licencí. Současně je pomocí předmětných certifikátů zajištěna odborná způsobilost k provádění technických zásahů na zařízení jednotlivých výrobců a tu nelze zajistit žádnou obecnou znalostí či certifikací. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže tuto argumentaci odmítl s odůvodněním, že takový požadavek svým charakterem představuje požadavek na kvalifikaci, neboť má prokázat způsobilost dodavatele realizovat veřejnou zakázku. Tato kvalifikace však nespadá mezi kvalifikaci uvedenou v § 73 odst. 1 až 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, když zadavatelem požadované certifikáty nejsou obsaženy ve výčtu dokladů sloužících k prokázání kvalifikace

¹ <https://uohs.gov.cz/cs/verejne-zakazky/sbirky-rozhodnuti/detail-17180.html>

dle příslušných ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek. Z uvedených důvodů Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vyhodnotil tuto zadávací podmínku za rozpornou s § 73 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně v nyní posuzované věci využívá velmi podobnou argumentaci, jakou lze vysledovat v citovaném rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Žalovaný se s totožnými námitkami žalobkyně přiléhavě vypořádal, přičemž žalobkyně v nyní podané žalobě svou předchozí argumentaci nikterak nerozvinula a závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí nepřizpůsobila. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30). Městský soud se ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí a stejně tak i se závěry, k nimž dospěl poskytovatel dotace v opatření, proto na ně odkazuje. Pro úplnost městský soud dodává, že žalobkyně má prostřednictvím § 79 a dalších příslušných ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek možnost stanovit si takové požadavky a kritéria, která jsou způsobilá zajistit, aby se přihlásili pouze ti dodavatelé, kteří jsou schopni plnit veřejnou zakázku v požadované kvalitě.

42. Nad rámec shora uvedeného městský soud k povaze partnerského certifikátu uvádí, že jej ve shodě s žalovaným nepovažuje za doklad ve smyslu § 79 odst. 2 písm. e) nebo f) zákona o zadávání veřejných zakázek. Partnerská certifikace je totiž založena zejména na splnění vlastních vnitřních podmínek toho kterého výrobce, přičemž tento si zároveň může sám rozhodnout o tom, zda konkrétní stupeň partnerství svému obchodnímu partnerovi vůbec udělí. Jak rovněž správně uvedl žalovaný, jednotlivým prvkem jednotlivých stupňů partnerské certifikace je pak obvykle výše obratu konkrétního distributora, kterého dosáhl jako partner určitého výrobce. Takový ukazatel však nemá žádnou vypovídací hodnotu o kvalitě a schopnosti dodavatele plnit veřejnou zakázku. Naopak jsou tímto požadavkem z okruhu potenciálních dodavatelů bezdůvodně vyloučeni ti uchazeči, kteří se z nějakého důvodu buď rozhodli takovou spoluprací nenavázat, nebo nesplnili požadavek na výši obratu, byť by byli schopni předmět veřejné zakázky plnit ve stejné nebo vyšší kvalitě. Konečně žalobkyně v podané žalobě ani nikterak neuvedla, jaký konkrétní význam pro kvalitu plnění v této dle žalobkyně vysoce specializované oblasti by měl tento druh certifikace mít. Žalobkyně pouze v obecné rovině uvádí, že partnerská certifikace umožňuje jinou kvalitu plnění z důvodu lepšího přístupu ke službám poskytovaným výrobcem. Již však nikterak nespecifikuje, v čem konkrétně má jiná kvalita plnění na základě držení tohoto certifikátu spočívat v souvislosti s lepším přístupem ke službám poskytovaným výrobcem. S ohledem na výše uvedené považuje městský soud požadavek žalobkyně za tzv. skrytou formu nepřipustné diskriminace, za níž *„je třeba považovat postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových kvalifikačních předpokladů, kdy požadovaná úroveň technické způsobilosti je „zjevně nepřiměřená ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky“, přičemž je zřejmé, že právě pro takto nastavené kvalifikační předpoklady mohou veřejnou zakázku splnit jen někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), kteří by jinak (bez takto nastavených předpokladů) byli k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, č. 1771/2009 Sb. NSS).
43. Odmítnout je pak v této souvislosti nutné nepřiléhavé tvrzení žalobkyně, že *„i ZZVZ považuje obrat dodavatele za relevantní údaj vyjadřující schopnost dodavatele plnit veřejnou zakázku – tím je ustanovení o ekonomické kvalifikaci dle § 78 ZZVZ“*. Chtěla-li by totiž

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobkyně tímto způsobem ověřit případnou ekonomickou situaci potenciálních dodavatelů, měla tak učinit prostřednictvím zákonem předvídaného způsobu v podobě požadavku na splnění kritéria ekonomické kvalifikace dle § 78 zákona o zadávání veřejných zakázek, a nikoliv požadavkem na formu partnerské certifikace nedisponující žádným objektivním a zákonem předvídaným způsobem jejího udělování.

44. Městský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že není vyloučeno a ze zákona o zadávání veřejných zakázek nevyplývá, že by zadavatel nemohl analogicky požadovat předložení i jiného certifikátu k prokázání kvality dodavatele. Žalobkyně sama požadavek na předložení certifikátu podřadila mimo jiné pod § 79 odst. 2 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek. Na citované ustanovení pak přímo navazuje § 80 odst. 1 téhož zákona, který výslovně uvádí, že *pokud zadavatel pro účely prokázání kritéria technické kvalifikace podle § 79 odst. 2 písm. e) požaduje splnění norem pro zajištění jakosti včetně norem týkajících se přístupnosti pro osoby se zdravotním postižením, odkáže na systémy zajišťování jakosti založené na příslušné řadě evropských norem, které jsou osvědčeny akreditovanými subjekty*. Výklad žalobkyně je tak v tomto ohledu nesprávný, neboť v právě citovaném ustanovení je požadavek na kvalitu takového dokumentu přímo vysloven. Příslušné ustanovení sice neuvádí a nestanovuje konkrétní normy, dle kterých má být požadavek na technickou kvalifikaci jednotlivými dodavateli prokazován, ale vymezuje jednotlivé charakteristiky, které tyto normy musejí naplnit. Zadavatel proto musí požadovat, aby dodavateli byla certifikace udělena či osvědčena akreditovaným subjektem, tzv. certifikačním orgánem. Vedle obecných norem ISO je pak přípustné požadovat i zavedení specializovaných systémů řízení, majících význam pro kvalitu plnění v určitých vysoce specializovaných oblastech, souvisí-li však takový požadavek s předmětem veřejné zakázky (Podešva, V., Sommer, L., Votrubec, J., Flaškár, M., Harnach, J., Měkota, J., Janoušek, M. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO134_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Dle názoru soudu však žalobkyní požadovaná partnerská certifikace výše popsaných kvalit nedosahuje, když partnerská certifikace spočívá na splnění vlastních vnitřních podmínek určitého výrobce. Naproti tomu certifikace ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je právními předpisy regulovaný proces udělování certifikace k tomu určenými certifikačními orgány fungujícími podle jednotných pravidel a akreditujícími podle mezinárodně uznávaných norem.
45. Vzhledem ke všemu shora uvedenému má městský soud za to, že žalobkyně porušila § 73 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek v souvislosti se stanovením kvalifikačního požadavku na partnerskou certifikaci výrobce. Předmětné porušení bylo dle názoru soudu způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnějšího dodavatele. Námitky jsou proto nedůvodné.
46. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítala formalistický přístup, neboť lhůtu sice fakticky prodloužila o 31 dní namísto 34 dní. Jedná se nicméně o rozdíl „jen“ tří dnů, což nemělo vliv na okruh potenciálních dodavatelů.
47. Podle § 99 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *pokud to povaha doplnění nebo změny zadávací dokumentace vyžaduje, zadavatel současně přiměřeně prodlouží lhůtu pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. V případě takové změny nebo doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku*.

48. Městský soud uvádí, že byt' se může dané pochybení jevit z pohledu žalobkyně jako malicherné, je nutné opět zdůraznit, že zadávací řízení se vyznačuje vysokou formálností procesu, kdy i formální vady mohou vést k odrazení potenciálních zájemců a ovlivnění podání nejhodnější nabídky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 9 As 183/2020-106). Mezi účastníky není v této otázce sporné, že žalobkyně měla povinnost prodloužit lhůtu k podání nabídek nejméně o celou její původní délku ve smyslu § 99 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně považuje za přílišný formalismus skutečnost, že při prodloužení lhůty tuto svou zákonnou povinnost nesplnila o pouhé tři dny.
49. Městský soud nepovažuje přístup žalovaného za pouhý formalismus. Citované zákonné ustanovení jasně a bezrozporně stanoví, že provede-li zadavatel změnu či doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží lhůtu pro podávání nabídek tak, aby byla stejně dlouhá, jako lhůta původně stanovená. Stanovila-li si proto žalobkyně sama lhůtu v délce 34 dnů a posléze přistoupila ke změně zadávacích dokumentace, byla povinna stanovit novou lhůtu v téže délce. To však žalobkyně neučinila, čímž porušila § 99 odst. 2. zákona o zadávání veřejných zakázek. Skutečnost, že jí původně stanovená lhůta byla delší, než je zákonné minimum třiceti dnů dle § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek na této skutečnosti ničeho nemění, neboť o délce původní lhůty rozhodla žalobkyně sama ze své vůle a podle citovaného ustanovení ji tato její vůle zavazovala právě i pro případ změny zadávací dokumentace. K obdobným závěrům pak dospěla rovněž komentářová literatura, tedy že „*i v případě, že zadavatel stanovil lhůtu delší, než mu předepisuje zákon (např. 60 dnů), je povinen v případě změny zadávacích podmínek způsobilé rozšířit okruh potenciálních dodavatelů prodloužit dotčenou lhůtu tak, aby po prodloužení činila opět alespoň celou původní délku dotčené lhůty*“ (Podešva, V., Sommer, L., Votrubec, J., Flaškar, M., Harnach, J., Měkota, J., Janoušek, M. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO134_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Městský soud rovněž v této souvislosti opakovaně poukazuje na dílčí závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku sp. zn. 10 Afs 271/2021, jež citoval v bodu [25] tohoto rozsudku, totiž že lhůta, v níž má potenciální uchazeč nabídku podat, je pro něj zásadní, neboť se pro účast v zadávacím řízení může rozhodnout právě až na základě změny zadávací dokumentace. Městský soud má přitom za to, že rozdíl v délce tří dnů je zásadním časovým úsekem, který mohl mít vliv na okruh potenciálních uchazečů. Žalobkyně se opět pohybuje v rámci hypotetických úvah, k nimž však nepředkládá žádnou relevantní argumentační oponenturu. Opačná situace by nepochybně byla v případě, že by se rozdíl pohyboval v řádu hodin (srov. bod [17] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 380/2018). Délka tří dnů však již představuje časový horizont, v němž lze ke zpracování nabídky přistoupit.
50. S ohledem na výše uvedené není námitka žalobkyně důvodná.
51. V páté žalobní námitce žalobkyně brojila proti výši uložené finanční opravy a její přiměřenosti. Městský soud nemohl vzhledem k výše uvedenému přisvědčit žalobkyni, že její pochybení, v jehož důsledku byla dotace krácena, bylo ryze formálního charakteru, tudíž jí neměla být uložena žádná sankce. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, bodů [36] a [38] „*poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami [...] při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet*

z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti.“ Městský soud v této souvislosti podotýká, že s právě uvedenými závěry se ztotožnil rovněž Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23, v němž uzavřel, že shora citované závěry Nejvyššího správního soudu „lze použít i v případech, kdy je dotace krácena ještě před jejím vyplacením.“ Vyjma právě uvedeného se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2023, č. j. 10 Afs 319/2022-33, zabýval méně závažným porušením dotačních podmínek, přičemž dospěl k závěru, že „nevidí důvod, proč by stěžovatel v nynější věci nemohl po zohlednění zásady přiměřenosti přiznat žalobci s ohledem na malou závažnost porušení podmínek dotační smlouvy sníženou hodnotu faktury. Nikdo nezpochybňuje, že žalobce podmínky dotační smlouvy (byť marginálně) porušil. Krácení dotace však nesmí být přepjaté formalistické a nepřiměřené ve vztahu k závažnosti porušení dotační smlouvy a naplnění jejího účelu.“ Žalobkyni bylo žalovaným vytýkáno nezveřejnění opravného formuláře F14, neprodloužení lhůt pro podání nabídek a stanovení diskriminačních podmínek v případě požadavku na partnerský certifikát. Žalovaný a ministr žalovaného každý jednotlivý případ porušení pravidel pro zadávání zakázek jmenovitě vážili a kvalifikovali je podle přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce – Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a v MPZ. U každého jednotlivého identifikovaného porušení pak správní orgány přistoupily ke korekci dotace v té nejnižší možné výši 5 %. V této souvislosti městský soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, že „již samotné sazby uvedené v sazebníku finančních oprav tedy lze považovat za naplňující požadavek nezbytné přiměřenosti mezi porušením určitého pravidla a za něj následující opravou, neboť předmětný sazebník obsahuje velmi přesně a konkrétně uvedený „popis případu“, čili možného porušení regulatorního rámce dotačních pravidel, a k nim připadající výši procentní sazby finanční opravy z částky poskytnuté podpory na dotčenou veřejnou zakázku; právě tato poměrně velká kazuističnost jednotlivých případů možného porušení zaručuje přiměřenou individualizaci sazby výše opravy vzhledem ke konkrétnímu jednání příjemce dotace. U značného množství jednotlivých případů (včetně projednávané věci) navíc existují snížené sazby (u některých pochybení dokonce hned několik snížených sazeb), které umožňují při určování výše finanční opravy skutečně přiblížit k závažnosti a důsledkům konkrétního porušení s ohledem na specifickou každého jednotlivého případu. Existence takto nastaveného sazebníku navíc zajišťuje příjemci dotace ochranu před případnou svévolí poskytovatele dotace, když přiměřeně omezuje jeho prostor k úvaze. Nejvyšší správní soud nadto poukazuje na skutečnost, že sazebník finančních oprav je přílohou obecných pravidel pro žadatele a příjemce, které byly stěžovateli známy již v době podání žádosti o příslušnou dotaci, pročez se s nimi mohl seznámit; již v okamžiku obdržení příslušné dotace tedy věděl, že v případě porušení dotačních podmínek bude jemu udělená dotace krácena dle příslušného sazebníku.“ Městský soud neshledal, že by správní orgány vybočily z mezí těchto pravidel, zejména že by stanovily vyšší míru finanční opravy, než jaká je stanovena. Podle přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce – Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a v MPZ za nedodržení minimální délky lhůty pro podání nabídek nebo neprodloužení této lhůty v případě změny (bod 4.) byla stanovena sankce v rozmezí 5 % až 100 %, v případě neuveřejnění prodloužení lhůty pro podání nabídek (bod 6.) byla určena sankce v rozmezí 5 % až 10 % a v případě stanovení diskriminačních kritérií (bod 11.) činilo rozmezí možné

sankce od 5 % do 25 %. Výši finančních oprav tak považuje soud za přiměřenou, když tyto byly ukládány na samé spodní hranici.

52. K dílčí námitce žalobkyně týkající se poukazu na jiná obdobná rozhodnutí, v nichž byla uložena nižší sankce, městský soud uvádí, že při stanovení výše finanční opravy je vždy nutno přihlížet k okolnostem konkrétní věci, proto samotná skutečnost, že v jiných případech byla finanční oprava uložena v menším rozsahu, není pro posouzení dané věci podstatná. Prizmatem judikaturních závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 192/2018 je rovněž nutné připomenout, že žalobkyni byl znám obsah přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce – Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a v MPZ již v době podání žádosti o příslušnou dotaci, proto se nyní nemůže dovolávat, že v jiných případech byla ukládána sankce v jiné výši. V nyní posuzované věci se navíc nejednalo o sankci uloženou za porušení zákona o zadávání veřejných zakázek ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který rozhoduje na základě jiné právní úpravy, a to navíc v rovině správního trestání, nikoliv na základě sazebníku finančních oprav. Tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.01.2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.